

JUSTITSMINISTERIET

Civil- og Politiafdelingen

Folketinget
Retsudvalget
Christiansborg
1240 København K

Dato: 16. december 2009
Kontor: Civilkontoret
Sagsnr.: 2009-150-1491
Dok.: TKP40407

Hermed sendes besvarelse af spørgsmål nr. 215, som Folketingets Retsudvalg har stillet til justitsministeren den 24. november 2009.

Brian Mikkelsen

/

Birgit Thostrup Christensen

Slotsholmsgade 10
1216 København K.

Telefon 7226 8400
Telefax 3393 3510

www.justitsministeriet.dk
jm@jm.dk

Spørgsmål nr. 215 fra Folketingets Retsudvalg (Alm. del):

”Vil ministeren iværksætte en undersøgelse af, om den nuværende bistandsværgeordning fungerer fornuftigt eller skaber problemer, især med fokus på bistandsværger, der er i familie.”

Svar:

Det fremgår af straffelovens § 71, stk. 1, at såfremt der bliver tale om at dømme en tiltalt til anbringelse i institution eller i forvaring efter reglerne i §§ 68-70, kan der af retten beskikkes ham en bistandsværge, så vidt muligt en person af hans nærmeste pårørende, der sammen med den beskikkede forsvarer skal bistå tiltalte under sagen.

Det følger af straffelovens § 71, stk. 2, at hvis tiltalte er dømt til anbringelse som nævnt i stk. 1, eller giver afgørelsen mulighed for sådan anbringelse, skal der beskikkes ham en bistandsværge. Bistandsværgen skal holde sig underrettet om den dømtes tilstand og drage omsorg for, at opholdet og andre foranstaltninger ikke udstrækkes længere end nødvendigt.

Nærmere regler om antagelse mv. af bistandsværger er i medfør af straffelovens § 71, stk. 3, fastsat i Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 947 af 24. september 2009 om bistandsværger.

Det fremgår af bekendtgørelsens kapitel 3, at bistandsværgens opgaver er at rådgive og vejlede den sigtede, tiltalte eller dømte om klageadgang, mulighederne for at søge en idømt foranstaltning ændret eller ophævet og yde bistand ved behandlingen af disse sager. Herudover skal bistandsværgen besøge den dømte snarest efter beskikkelsen og for fremtiden efter behov.

Det fremgår direkte af straffeloven, at pårørende skal foretrækkes som bistandsværger. Tryghed og fortrolighed i forholdet mellem bistandsværgen og den tiltalte, sigtede eller dømte er afgørende, hvorfor man har valgt at lade udgangspunktet være, at pårørende beskikkes i hvervet.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 5, stk. 1, at politiet skal bistå retten med at finde en person, der kan beskikkes som bistandsværge. Den sigtede, tiltalte eller dømte skal indledningsvist spørges, om der er en bestemt person, som den pågældende ønsker at få beskikket. Hvis den sigtede,

tiltalte eller dømte ikke selv foreslår en person eller ikke har nære pårørende, eller ingen af de pårørende er villige eller egnede til at blive beskikket, skal politiet indstille den bistandsværge, der på fortegnelsen over bistandsværger står for tur til at blive beskikket, jf. § 5, stk. 2.

Egnethedskravet indebærer, at politiet skal indstille en af de ”faste” bistandsværger, hvis det efter en konkret vurdering må antages, at der foreligger omstændigheder, der kan vække tvivl om en pårørendes egnethed til at varetage den berørte persons interesser på behørig måde.

I forbindelse med Justitsministeriets udarbejdelse af bekendtgørelsen om bistandsværger har Landsforeningen for Patientrådgivere i Bistandsværger udtalt, at de finder det uheldigt, at bistandsværger først og fremmest skal findes hos den sigtede, tiltalte eller dømtes pårørende. Justitsministeriet er dog ikke bekendt med, at den gældende ordning generelt skulle have givet anledning til problemer eller utilfredshed i praksis, og Justitsministeriet overvejer derfor ikke at iværksætte en undersøgelse heraf.